

1985

Na een welgemeend 'welterusten' valt de deur met een klap dicht en hoor ik hoe de bewaker de deur op slot draait. Ik weet nog steeds niet precies waarom, maar dit vind ik altijd het mooiste moment van de dag. Eigenlijk weet ik het wel, de komende uren mag ik weer alleen zijn en heeft niemand verwachtingen van mij. De hele dag word ik geleefd en is er altijd iemand die de aandacht vraagt. Of dit nu een leraar is, of een bewaker, of een medegevangene, altijd is er wel iemand die iets van mij wil. Tot dit moment, waarop ik mijn gedachten kan laten gaan zonder dat iemand mij komt storen. Op vaste momenten gaat het luikje even open om te voorkomen dat ik mij op ga hangen of zo, maar langer dan een seconde of drie duurt dat niet. Ik zit opgesloten en toch heb ik mij nergens zo vrij gevoeld als hier.

Om half acht staan we op en gaan we ontbijten. Ik zit altijd op de hoek naast Rick, die iedere ochtend lijdt aan een ongelooflijk ochtendhumeur en door niemand wil worden gestoord, terwijl hij geconcentreerd kauwt op zijn boterham met oude kaas. Net als ik is hij een jongen van gewoonten. Iedere ochtend eet hij vier boterhammen met oude kaas, niet vijf, niet drie en nooit met iets anders dan oude kaas. Iedere hap kauwt hij precies vijftien keer, voordat hij het wegspoelt met een slok thee, waarin hij ook altijd drie scheppen suiker doet die zorgvuldig worden door-

geroerd. Al die tijd zegt hij geen woord. De enige vorm van communicatie die Rick bij het ontbijt voert, is het aanwijzen van de kaas als deze buiten zijn bereik ligt. Om deze reden ben ik bewust naast Rick gaan zitten. Waar de andere gevangenen schreeuwend hun positie op de apenrots veilig proberen te stellen, wil ik net als Rick alleen zijn tussen de anderen.

Na het ontbijt ruimen we de spullen in de kasten en de vaatwasser en beginnen de lessen. Op school kon ik dan nog samen met mijn maatje achterover hangen, maar hier nemen de leraren daar geen genoegen mee. Ze lijken een radar te hebben voor gevangenen die wegdromen, want keer op keer hoor ik mijn naam en als ik het antwoord niet kan geven op de zojuist gestelde vraag, krijg ik direct een aantekening in mijn dossier.

's Middags is er altijd therapie. Het eerste deel bevalt mij nog wel, lekker een beetje rotzooien met klei en daar dan later één of ander lulverhaal over ophangen hoe die homp klei representatief is voor mijn gevoel van berouw voor datgene wat ik heb gedaan. Verder hoef ik daar niet over uit te weiden, want de ongeschreven regel is dat niemand praat over de reden van detentie. De laatste twee uur zijn altijd wel even doorbijten. Dan zijn er kringgesprekken waar je 'open' en 'eerlijk' moet zijn over jezelf en je verlangens en zo. Dat is als je geluk hebt, want je kunt er ieder moment uitgehaald worden voor een individueel gesprek, waar je je helemaal niet kunt verstoppen.

Toch geniet ik binnen deze muren meer vrijheid dan erbuiten. Hier mag ik denken wat ik wil en ook al komt mijn

mening niet altijd overeen met die van de bewakers en gaan ze met mij in discussie, ze doen dit wel altijd met respect naar mij en ook naar de andere jongens. Over twee maanden kom ik vrij. Daar zou ik naar moeten uitzien, maar ik kijk er juist tegenop.

Onze vader die in de hemel zijt
Uw naam worde geheiligd, uw koninkrijk kome
Uw wil geschiede op aarde alsook in de hemel
Geef ons heden ons dagelijks brood.
Met een zachtgekookt eitje en voor Rick een plakje oude kaas.
En geef mij de kracht hier iets te doen waardoor ik moet blijven.